

Arrest

nr. 227 627 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 februari 2018 verklaren de verzoekende partijen zich vluchteling. Op 20 november 2018 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beide verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Op 19 februari 2019 wordt ten aanzien van de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

1.2 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een

beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S(...),

Voornaam: F(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

De asielaanvraag van 23/02/2018 werd door het CGVS op 20/11/2018 ongegrond verklaard.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

1.3 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij en het minderjarig kind van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan vrouw, die verklaart te heten:

Naam: S(...),

Voornaam: R(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

+ zoon: S(...) R(...) °(...)/2003 (...), met Albanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel.

De asielaanvraag van 23/02/2018 werd door het CGVS op 20/11/2018 ongegrond verklaard.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

1.4 Op 12 augustus 2019 wordt de eerste bestreden beslissing ingetrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen deelt de verwerende partij mee dat de eerste bestreden beslissing is ingetrokken. Zij voegt als stuk een interne nota van 12 augustus 2019 van de Dienst Vreemdelingenzaken bij, waarin het volgende wordt gesteld: "(...) *Op vraag van geschillen wordt het BGV van S(...) F(...) ingetrokken. (...)*"

Ter terechtzitting van 3 oktober 2019 betwisten de partijen niet dat de eerste bestreden beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingetrokken. Als gevolg van deze intrekking is het beroep in deze mate zonder voorwerp geworden, zodat het moet worden verworpen. De verzoekende partijen gedragen zich in dit verband slechts naar de wijsheid, zodat zij geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Het beroep is zonder voorwerp, in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Ten derde,

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook

hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

Verwerende partij vermeldt weliswaar het gezinsleven van verzoeker, maar verzwijgt de gezondheidsproblemen, die nochtans tijdens de asielprocedure aan het licht zijn gekomen. Minstens had verzoeker verzoekers moeten horen voor wat betreft alle elementen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in plaats van enkel het gezinsleven met een standaardclausule als 'niet relevant' weg te schrijven. De conclusie van verwerende partij "Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13." is dan ook onzorgvuldig en absoluut onvoldoende gemotiveerd.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging, dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62§2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden, al of niet in combinatie met een schending van het hoorrecht. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"2.1 Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26-06-2019 voor de heer S(...) F(...) werd ingetrokken (zie bijlage).

De heer S(...) F(...) kreeg echter op 19-02-2019 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Deze beslissing werd rechtsgeldig betekend aan hun laatst gekozen adres. Hij dient dus eveneens het land te verlaten met zijn vrouw en zoon.

2.2 Hieronder wordt het bevel om het grondgebied te verlaten voor mevrouw S(...) R(...) en haar zoon S(...) R(...) verdedigd. (...)

2.5 Waar zij nog opmerken dat er niet gemotiveerd werd over de gezondheidstoestand van verzoeker, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing voor de man werd ingetrokken. Verzoekster maakte geen gewag van enige gezondheidsproblemen, ook niet in het verzoekschrift, dus kan een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet niet aangenomen worden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van de motiveringsplicht kan worden aangenomen."

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partijen verwijzen in het kader van het voormelde artikel 74/13 naar de gezondheidsproblemen van de eerste verzoekende partij en naar hun gezinsleven. Op het hoger belang van het minderjarig kind dat samen met zijn moeder (de tweede verzoekende partij) het grondgebied moet verlaten, wordt niet ingegaan.

Wat betreft de vraag of rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen (en in het bijzonder de eerste verzoekende partij), wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er samen met de verwerende partij op dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat op de eerste verzoekende partij betrekking heeft (zijnde de eerste bestreden beslissing), werd ingetrokken. Bijgevolg wordt dit bevel geacht nooit genomen te zijn geweest, zodat de verzoekende partijen niet langer dienstig kunnen aanvoeren dat deze beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zou schenden. Daarnaast geeft de verwerende partij ook terecht aan dat de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift niet op gezondheidsproblemen van de tweede verzoekende partij beroepen.

Met betrekking tot hun gezinsleven wijzen de verzoekende partijen erop dat de gemachtigde hiervan weliswaar melding maakt, maar het enkel met een standaardclausule wegschrijft als ‘niet relevant’. Zij stellen dat de conclusie van de gemachtigde dat hij in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van het voormelde artikel 74/13 onzorgvuldig is. De verzoekende partijen geven aan dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen en dat aan deze plicht overduidelijk niet is voldaan. Vervolgens voeren zij aan dat de ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging, dat de belangen van de Belgische staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkenen, maar dat deze *in casu* afwezig is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM, dat in het licht van het element ‘gezins- en familieleven’ in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet relevant is, de Verdragsluitende Staten inderdaad de verplichting oplegt om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing inderdaad naar het gezinsleven van de verzoekende partijen verwijst. De gemachtigde overweegt namelijk het volgende: *“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van*

artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten."

Vervolgens kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat betrekking heeft op de vader van het gezin (de eerste verzoekende partij) werd ingetrokken. Zoals hoger reeds gesteld, wordt de eerste bestreden beslissing bijgevolg geacht nooit genomen te zijn geweest. De gemachtigde kan dan ook niet langer stellen dat de tweede verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij gescheiden zal worden van haar echtgenoot (tevens vader van het minderjarig kind). Ook het besluit van de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de moeder en het minderjarig kind van het gezin, dat het hele gezin België zal moeten verlaten, kan dus niet langer overeind blijven. In deze omstandigheden kunnen de verzoekende partijen ook gevolgd worden waar zij stellen dat de *fair balance*-toets (met name een belangenafweging) afwezig is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet slechts in op de gezondheidstoestand van de verzoekende partijen. Op het gezinsleven gaat zij in het geheel niet in, zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

In het onderdeel van de nota met opmerkingen met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geeft de verwerende partij niet alleen aan dat deze beslissing werd ingetrokken, maar wijst zij er tevens op dat aan de eerste verzoekende partij reeds eerder, met name op 19 februari 2019, een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Zij geeft aan dat deze beslissing rechtsgeldig werd betekend en dat de eerste verzoekende partij eveneens het land zal moeten verlaten met haar vrouw en zoon.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij met dit betoog aanvoert dat de eerste verzoekende partij hoe dan ook het grondgebied moet verlaten, niet langer op grond van het ingetrokken bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 26 juni 2019, maar wel op grond van het oudere bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) van 19 februari 2019. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde "*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*" echter de verplichting op met een aantal specifieke elementen rekening te houden, zoals de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokken derdelander. De verwerende partij maakt in haar nota met opmerkingen niet duidelijk op welke manier deze verplichting niet zinledig wordt gemaakt, wanneer zonder meer kan worden teruggegrepen naar een eerder gegeven beslissing tot verwijdering.

Ter terechtzitting van 3 oktober 2019 stelt de waarnemend voorzitter de vraag naar de betekenis van het voormelde artikel 74/13 in de aangehaalde omstandigheden en wijst zij op de motivering in de tweede bestreden beslissing dat het hele gezin België zal moeten verlaten. De verwerende partij geeft aan dat inderdaad rekening moet worden gehouden met de gezondheidstoestand. Zij stelt dat, voor zover er nieuwe elementen zijn, de eerste verzoekende partij eventueel een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of een nieuwe aanvraag kan indienen. Indien er geen nieuwe elementen zijn, moet de eerste verzoekende partij dan weer gevolg geven aan het eerdere bevel. De verzoekende partijen geven aan dat de motivering van de beide beslissingen hetzelfde is, en dat de ene wordt ingetrokken en de andere niet. Zij geven aan dat zij de precieze reden van de intrekking uiteraard niet kennen, maar dat in de beslissingen wordt verwezen naar het hele gezin, en dat het opmerkelijk is dat dan één bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingetrokken. De verwerende partij heeft hierop geen verdere opmerkingen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting zelf erkent dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij inderdaad een relevant element is en stelt dat het vervolgens afhangt van de vraag of sprake is van nieuwe elementen of gevolg moet worden gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg erkent de verwerende partij zelf dat dit eerdere bevel niet zonder meer nog uitvoerbaar is. Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift precies op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij hebben gewezen en hebben aangevoerd dat hiermee geen rekening werd gehouden. Zij hebben hierbij aangegeven dat deze gezondheidsproblemen blijken uit de beslissing van de commissaris-generaal van 20 november 2018, hetgeen inderdaad blijkt uit het administratief dossier en door de verwerende partij ook niet wordt

betwist. De Raad benadrukt dat het niet aan hem is om in de plaats van de gemachtigde de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij te onderzoeken. De verplichting om hiermee rekening te houden, telkens een beslissing tot verwijdering wordt genomen, ligt overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet immers uitdrukkelijk bij de minister of zijn gemachtigde. De Raad merkt overigens op dat deze verplichting ook niet afhankelijk is van het feit of de betrokkene al dan niet een aanvraag (op grond van het voormelde artikel 9ter of een andere aanvraag) heeft ingediend, zoals de verwerende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden. Uit het voorgaande blijkt dat bijgevolg niet zonder meer kan worden gesteld dat de eerste verzoekende partij het land zal moeten verlaten op grond van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2019, ook al zou deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. De verwerende partij kan bijgevolg niet zonder meer voorhouden dat de eerste verzoekende partij, de vader van het gezin, eveneens het land zal moeten verlaten met haar vrouw en zoon (die het voorwerp uitmaken van de tweede bestreden beslissing). De verwerende partij kan zich bijgevolg niet beroepen op het eerdere bevel aan de eerste verzoekende partij om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2019 om te onderbouwen dat de vaststelling van de gemachtigde in de tweede bestreden beslissing van 26 juni 2019 dat het gezin niet gescheiden zal worden en het hele gezin België zal moeten verlaten, toch overeind kan blijven, ondanks de intrekking van de eerste bestreden beslissing van 26 juni 2019. Met dit betoog kan zij dan ook geen afbreuk doen aan de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing zonder voorwerp, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot de tweede verzoekende partij wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE